

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. évf. 5. szám

2005. MÁJUS

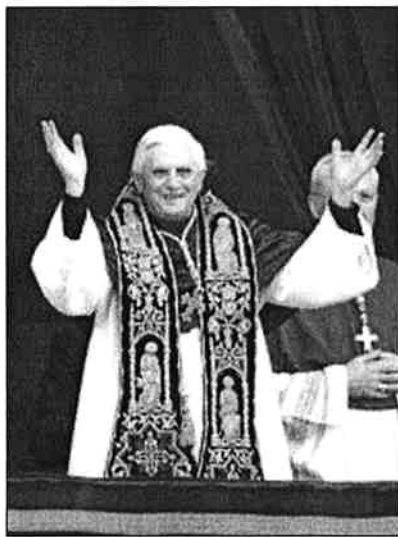
Köszönjük, Szentatya / Köszöntünk, Szentatya!

Mindannyian szinte lélegzetvisszafojtva, könnyeinkkel küzdve követtük, ahogyan II. János Pál pápánk – akárcsak pápaságával, egész életével – haldoklásában és halálával Isten szeretetét közvetítette, irgalmát és dicsőségét hirdette nekünk. „Ne féljetek” – ezzel kezdte pápaságát, és ezt ismételte meg szavak nélkül is, amikor az Irgalmasság vasárnapja előestéjén hazatért a Teremtőhöz. Nemcsak nekünk, katolikusoknak, de mindenki másnak is bemutatva, mit jelent „Istennek élni és halni”. Az egész világot megmozgatta ennek a – túlzás nélkül korszakalkotó – nagy pápának az eltávazása. Még azok is csak elismerő, méltató szavakkal emlékeztek meg róla, akik életében bizony időnként ugyancsak éles bírálattól sem riadtak vissza.

Köszönjük János Pál pápánk, hogy Szűzanyánkra bízva magadat – és ezzel minket is –, Krisztus szeretetében, az Ő Szentlélek irányította helytartójaként több, mint negyed évszázadon keresztül vezetél bennünket Mennyei Atyánk akarata szerint! Valamennyiünkben feltolul a római Szent Péter téren felhangzó óhaj-kívánság-érzés-meggyőződés: „Subito Sancto!”

†

Istennek hála, elég hosszú ideje nem volt „üresedés” Szent Péter trónján – sokan ezért viszont leginkább mint egyfajta politikai eseményt próbálták meg a pápaválasztást lehetőleg mi-

nél szenzációsabb módon „tálatni”, hihetetlen (vagy inkább: hitetlen?) ötletekkel bombázva az újságolvasó, hírkövető közönséget. Nem volt nehéz mindebből kihallani a világnak azt a törekvését, hogy megpróbáljon beavatkozni, megpróbálja befolyásolni az utód kiválasztását. Kimondva-kimondatlanul lehetőleg olyan valakiét, aki majd inkább az „emberek igényére”, mintsem a krisztusi tanításra figyel oda. Ha a bomlasztás közvetlen szándékát nem is

tételezzük fel (bár a Gonosz ilyenkor is szokott báránybőrbe bújva próbálkozni), akkor is: micsoda félreértés!

Nem mondom azt, hogy bennünket, katolikusokat egyáltalán nem érintett meg a gondolat: ugyancsak nehéz lesz hasonlóan „jó” pápát választani, de reményeinkben és imáinkban *tudtuk*, hogy lehet. Tudtuk, mert ha visszatekintünk akár csak az elmúlt évszázad pápáira, egyedül csak a Gondviselés iránti köszönet és hála juthat eszünkbe – és nyugodtan bízhattunk abban, hogy ez most is így lesz. Ezzel a reménységgel és elvárással tekintettünk a Rómában összeült bíborosi konklávéra. Nyugodtan mondhatjuk, hogy II. János Pál pápának a pápaválasztásra vonatkozó szabályozás-megújítása biztos alapot adott a bíborosok döntéséhez – jómagam azonban nagy tisztelettel értettem meg a konklávén minden egyes tagja egyéni felelősségének súlyát. Nagyon is el tudom képzelni, hogy a Szentlé-

lek iránymutatása és a katolikus (és talán a más felekezetű) hívők millióinak háttér-imája nélkül ez a felelősség akár nyomasztó is lehet – de azt is, hogy mindezekkel együtt inkább felemelő!

Mert íme igazán rövid idő kellett ahhoz, hogy hallhassuk az örömteli szavakat: habemus papam! Krisztus földi helytartóját nem e világ „elvárásaira”, hanem az „emberhalászat” feladatára választották ki. „Ne mérjétek magatokat ehhez a világhoz.” Szentatyánk, XVI. Benedek pápa láttán hatalmas öröm áradt szét: bizony, megint nagyszerű pápánk van! Hála és köszönet elsősorban Mennyei Atyánknak – és ugyanígy a Szentlélek sugallatát befogadó bíboros atyáknak.

Ugye, mennyi mindent mondtak Krisztusra a kortársai, meg nem érve, hogy ő egyedül a Mennyei Atya akaratához igazodik? Mennyire hasonlóan: Krisztus földi helytartójára is, már megválasztása előtt is, mennyi mindent mondtak és mondanak – de az Egyházat mint Krisztus misztikus testét képviselő bíboros atyákat nem vezette más, mint követni Isten akaratát.

Ha nem volna inkább szomorú, akár mulatságosnak is mondhatnánk, hogy egyesek – távol a katolikus hit lényegétől – mi minden „szamárságot” tudtak és tudnak összehordani konzervatív és reform irányokról, arra számítva, azt szorgalmazva, hogy az Egyház majd „fut a hívek után”, kedvezményekkel és engedelményekkel. XVI. Benedek pápa – még a Hittani Kongregáció vezetőjeként – sohasem ezt, hanem mindig csak az igaz hit tisztaságát nézte. Sohasem törekedett azoknak kedvezni, akik „a fülük csiklandozását” várják a keresztény tanítástól (is). Mindezt II. János Pál pápa irányítása alatt tette. Azoknak pedig, akik azt kezdték híresztelni, hogy ez inkább fordítva lett volna, XVI. Benedek pápáként szelíden csattanós választ adott a Sixtinában tartott első szentmiséjén: „úgy érzem, hogy (II. János Pál pápa) fogja a kezemet, és azt mondja: ne félj!”

Áldottak vagyunk „Benedictus” pápánkkal, ezzel a nagytudású, mégis csodálatosan egyszerű krisztusi személlyel. Szerénységében abban bízunk, hogy „az Úr alkalmatlan eszközzel is meg tudja valósítani szándékait” – ami általában természetesen igaz, de a mi számunkra XVI. Benedek pápa személye nagyon is, örömtelen alkalmas arra, hogy az igaz hitet megőrizve, kiarádó szeretetével tovább vezessen bennünket a szentéletű elődei által mutatott irányba. Nem véletlenül említette, hogy folytatja a II. Vatikáni Zsinat csodálatos megújító-megőrző hatásának kiteljesítését: csak egyet lehet érteni azzal, hogy e tekintetben még valóban elképzelhetetlenül nagy lehetőségek vannak!

Örülünk, hogyne örülnénk annak, hogy nem katolikusok is bizakodó várakozással fogadták az új pápát. De ne feledjük: neki továbbra sem az a dolga, hogy népszerű legyen, vagy hogy mindenkinek tessenek! A mi kisdud nyájunk vezetése természetesen nem akadályozza annak, hogy – Mennyei Atyánk példáját követve – mindenki másra is sugározza szeretetét, de csak velünk, katolikus hívőkkel van atya-gyermeki viszonyban...

Köszöntjük Szentatyánkat, XVI. Benedek pápát, aki éveinek – bizony jelentős – számát nem tekintve, áldozatosan vállalta a szolgálatot. Isten áldását kérjük rá imáinkban, hogy minél hosszabb ideig tartsa meg őt egészségben, ebben a szent szolgálatban „Isten dicséretére és dicsőségére, valamennyiünk és az egész Anyaszentegyház javára”. **Tartsd meg, Isten, Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!**

Fejérvy Tamás

Május 15: Pünkösd

Teremtő Szeretet

Mi nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istentől eredő Lelket, hogy megismerjük, amit az Isten a kegyelemben ajándékozott nekünk. (1Kor 2,12)

Péter és a többi apostol, a pünkösdkor megkeresztelkedett háromezer, azután Pál s az egyház minden hívő tagja megélte és megélheti a csodát: Isten saját Lelkét adja belénk, hogy ne földhöz ragadt emberi lélekkel küzdjünk, hanem Isten Lelkével éljünk. Hogy megismerjük földi életünkre érvényes ajándékait és vágyakozzunk legnagyobb ajándékára, az örök életre.

Mint ahogy egykor az apostolok Máriával és az asszonyokkal együtt egy szívvel-lélekkel imádkoztak, úgy kérjük mi is a Lélek életünket megújító, átalakító adományait:

Szeretetet:
„A nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5,5)

Igazságot: „Amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” (Jn 16,13)

Bizonyosságot: „Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.” (Jn 16,8)

Bátorságot: „Isten nem a féltékenység, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.” (2Tim 1,7)

Erőt: „Isten az, aki minket veletek együtt megerősít és fölken Krisztusban. Pecséjtével megjelölt minket, és foglalóul a szívünkbe árasztotta a Lelket.” (2Kor 1,21-22)

Szabadságot: „Ahoi az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Lelki vigaszt: „Én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad.”

Az imádság lelkületét: „Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal.” (Róm 8,26)

Lelki gyümölcsöket: „A Lélek gyümölcsei pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jószág, hűség, szelidség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22-23)

Adományokat hívó közösségünk építésére: „A kegyelmi adományok különfélék ugyan, de a Lélek ugyanaz.” (1Kor 12,4)

Urunk, Istenünk, töltsön el minket ajándékaival Szentlelked, és mutassa meg rajtunk hatalmas erejét: alakítsa tetszésed szerint gondolkodásunkat és segítsen kegyelmével, hogy kövessük akaratomat. Ámen.

Havasi Edit

Mártonné dr. Raisz Ildikó

Újlaki arcok

1949-ben Budapesten vegyes vallású családban születtem. Édesapám evangélikus volt, reverzálíst nem adott, így szüleim esküvőjére evangélikus szertartás keretében került sor. Különválásuk után – még iskolába sem jártam – öcsém apámhoz került, mi húgommal édesanyámnál maradtunk. Csonka, de népes (nagyamam és anyám nővére családjában unokatestvérek között) katolikus környezetben, édesanyánk odaadó, szeretetteljes nevelésében a VII. kerületi Damjanich utcában nőttem fel.

Templomba a kis Regnumba jártunk, ott voltam elsőáldozó és ott készítték fel a bérmálás szentségére, melyben a budapesti Szent István Bazilikában 1960-ban részesültem.

Rendszeresen jártam templomba, szinte minden vasárnapi gyónó és áldozó voltam egészen egyetemista koromig. Érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karára kerültem. S akkor, sajnos tudatosan abbahagytam a vallás mindennapi gyakorlását. Ezt egy katolikus pap – még édesanyám leánykorában – fiataloknak írt intelmeinek rendszeres olvasása váltotta ki. Ennek hatására nem tudtam összeegyeztetni a vallás igazi gyakorlását fiatalságom mindennapjaival. Ekkor kellett volna egy jó lelkiatya vagy egy kis-közösség. Hitémet ugyan megtartottam, de a karácsonyi és húsvéti ünnepek kívül nem jártam templomba.

Már nagyon ifjan két nagy vágyam volt. Az egyik, hogy doktoráljak, a másik, hogy a gyermekkori mise előtti városligeti sétáink kedvenc helyén, a jáki kápolnában kössek majdan házasságot. Mindkettőre nagyon sokáig kellett várnom, de megadta a Jóisten.

Felnőtt korban munka mellett sikerült megszereznem a műszaki doktori címet, s még abban az évben megismerkedtem későbbi férjemmel. Ő hasonló körülmények között nőtt fel, mint én, így mindkettőnk számára fontos volt az Isten színe előtt kötött, valóban őszinte, tiszta házasság. Így ez a vágyam is teljesült. A mai napig szívemben őrzöm a látványt, ahogy férjem az oltár előtt mint egy kis elsőáldozó tette össze a kezét, s szeme meghiúsított csillogott. Boldogságunk sajnos nem tartott sokáig. Én akkortájt, amikor a modern gyilkos kór férjemet megtámadta, a Fővárosi Gázműveknél munkaviszonyban eltöltött húsz év után munkanélküli lettem. Szomorú volt, hogy végzettségemmel három évig nem találtam állást, de hálás voltam az Úrnak, hogy az operációk, kezelések, fájdalmak során mindig a férjem mellett lehettem. Én még mindig nem tértem vissza, de ő vasárnap délelőttöként ott volt az újlaki szentmiséken, s mindig nagy örömmel jött haza a prédikációkban kapott lelki táplálékkal. Aztán két év szenvedés után Istenben megnyugodva, a szent kenetet felvéve elment.

Akkor már újra volt állásom, egy ma már amerikai (korábban német) tisztító- és fertőtlenítőszeret forgalmazó multinacionális cégnél vagyok termékmenedzser. Férjem halála után összeroppantam. Évekig nem tudtam magamhoz térni, míg egyszer halottak napján betévedtem a templomba. György atya misézett, és én az egészet, főleg a szentáldozást végigsírtam, szerettem volna odatartozni. Attól kezdve újra rendszeres jártam templomba, de még néhány hónapot kellett várnom, hogy igazán meghalljam az Úr hívó szavát.

Meghallottam és mentem. Hála János atyának, akitől nagyon-nagyon sok bátorítást kaptam. Soha nem felejttem el azt a könnyű, repülő, felszabadult érzést, amikor egy tavaszi délelőtt a János atyánál végzett gyónásom után kiléptem a kápolna ajtaján. Hívott az Úr, s ma már nem csak polgári szokás-ként, hanem életszerűen gyakorlom a vallást. Rendszeresen olvasom a Bibliát, s megpróbálok Istennek tetsző módon élni. A Krisztussal való találkozások elengedhetetlenek az életemben.

Férjem halála óta egyedül, de nem magányosan élek. Vannak rokonaim és barátaim, fontos számomra az irodalom és a zene. Sokat jelent az újlaki közösség is, ma már, azt hiszem, sokakkal vagyok jó ismeretségben. Jól esik a miséken az ismerős, barátságos, mosolygós arcokkal találkozni. Felejthetetlenek a közös zárandokutak, agapék. De többet is szeretnék tenni a közösségért, szeretném jobban megismerni a többieket. Amikor időm engedi, próbáltam és próbálok kivenni részemet a plébániai munkában. Fontos éreznem, hogy itthon vagyok. András atya jószágos, szeretetteljes egyénisége is sokat segít ebben. Fohászodom, hogy Isten áldásával sok tévelygő bárányt vezessen vissza Krisztushoz.

Szent Pál apostolnak a korintusiakhoz írt első levelének esküvőm óta elkísérő gondolatával köszönök el: A szeretet „mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. S a szeretet nem szűnik meg soha.”

Ne féljeteK

Árvák lettünk, a fény kihunyt,
A földkerekség megremeg,
Pétert gyászolja a világ,
Aki Urához hazament.

Eddig ő csókolta a földet,
A hová csak odaért;
Most a mindenség öleli,
Átlépte a remény küszöbét.

A Szentatya megérkezett,
Nagy utazása véget ért.
Jézus, Mária fénnel várja,
Hisz ő „egészen a Tiéd”!

Végrendeletet hagyott ránk,
Érthetőt és egyszerűt:
Ránk hagyta végleg hiányát
S a békét, örömet, derűt.

Testvérek vagytok, biztatott,
Az Úr legyen tivéletek.
Fülünkben visszacseng szava:
Szeressetek, ne féljeteK.

Árvák lettünk, a fény kihunyt,
A földkerekség megremeg,
János Pál pápa, kérünk téged,
Tovább is őrizd népedet.

Keglevich Lászlóné

A Szentatya halálára

Kegyelem volt az Úrtól,
Hogy Krisztus földi helytartója
Sebzett világunkban ő lehetett,
Kegyelem volt az Úrtól,
Hogy értünk oly sokat tehetett...

Az Atya szeretetét sugározta nekünk,
Szenvedőnek, szeretetlennek,
Reménytelennek, elesettnek.

Tanított, hogy megértsük:
Nincsen más igaz út,
Mint melyen Jézus vezet.

Egy cél van, amiért élni érdemes,
Rendíthetetlenül ezt kövesd:
Úgy élj, úgy cselekedj,
Úgy szeresd embertársaidat,
Ahogyan a Szentatya szeretett.

„Ne féljeteK!”, hagyta ránk örökül,
„Gyöngeségünkben segítségünkre siet
a Lélek.”

Visszhangozzék ez lelkünkben,
Mint a harang szava,
Mely földi létét búcsúztatta.

M. É.

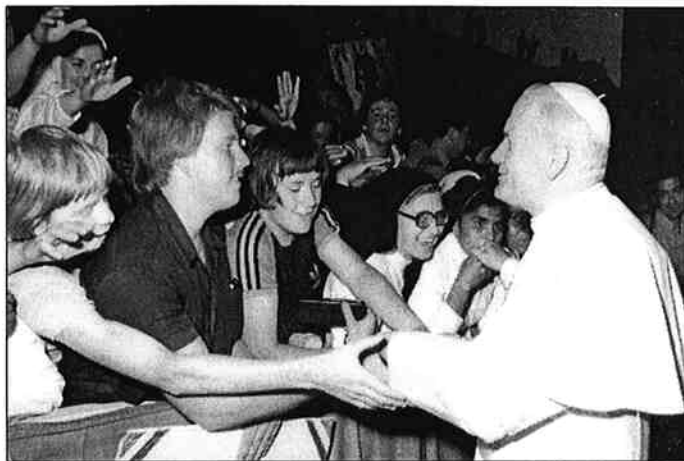
Santo Subito

Hol van a csoda határa? Szentté avatják-e valaha, és ha igen, mikor a mi Pápánkat, találgatjuk. Mert mint tudjuk, ehhez a csodára kell várunk. Vagy talán már megtörtént a csoda, csak nem ismerjük föl? Hiszem sokakkal együtt az utóbbit.

Vajon nem csoda-e önmagában az az életút, amit Karol Wojtyła bejárt, és az, ahogy alázatosan fogadva a szenvedést szembe nézett a halállal?

És vajon nem a csoda maga, ahogy bolygónk egész népe fogadta II. János Pál halálát?

Nem döbbenetes, hogy azok az európai politikusok, akik nemrégén még megtagadták gyökereiket, a kereszténységet, most mind ott tolongtak meg-

II. János Pál pápa a Keglevich család tagjaival (Róma, 1979)

rendülve Szentatyánk koporsójánál? Mi történt itt? Mi történt a lelkekben?

Egyik ismerősöm, aki mindig büszkén hirdette magáról, hogy ateista és liberális gondolkozású, a pápai temetés előtti napon megváltozott. Arról számolt be, hogy valami különös történt vele, nem is érti, hogy mi. Csak azt érzi, hogy másként látja a világot, egész eddigi életét. Azt sem zárja ki, hogy a kereszténység, talán éppen a katolikus vallás felé forduljon, mert valami vonzza ebbe az irányba. De nem egyedül tőle hallottam meglepő vallomásokat a Szentatya halálával kapcsolatban. Szerte a világon bizonyára ezrek érezték meg éppen most Isten hívását. Az Egyház ellenségei végre méltó választ kaphattak a provokatív kérdésre: keresztények vagyunk-e Magyarországon, Európában és annyi felé a földgolyón?

Akkor hát? Nem megalapozott-e a zarándokok kérése, sőt követelése: „Santo subito”, vagyis, hogy gyorsan, hirtelen, egyszerre avassák szentté II. János Pált? Túl azon, hogy hajdan közfelkiáltással is lehetett valakit szentté avatni, el kell gondoloznunk azon, nem csoda-e az, hogy a temetésre fölkerekedett szinte az egész világ? Nem csoda-e az a szeretet-áradat, amellyel érte imádkoztak? Nem csoda-e, hogy még a más vallások és felekezetek magas rangú képviselői is özönlöttek a temetésre, sokan a legnagyobbak közül egyszerű zarándokként téve tiszteletüket? Ahogy a mondás tartja: valóban minden út – és vasút és repülő is április első hetében – Rómába vezetett...

Egy nyomorék lábra állása, egy vak látóvá válása csoda. De vajon nem ugyanilyen csoda-e, ha jelenkorunk gondolkozásukban megnyomorított, vakká vált polgárai gyógyulnak föl a pénz és a média által terjesztett súlyos mentális betegségek közül? Nem csoda-e, hogy a virtuális gyilkoló játékokkal és rémfilmekkel elkábitott lelkek jeges közönyét megolvasztja egy igaz ember szelid és csendes vértanúsága?

Uram, segíts minket abban, hogy mindannyian fölismerjünk minden csodát, amit teszel, még ha új formát is adsz neki!

Komcsos Éva

Halál, hol a te fullánkod?

Kétezerőt április másodika, szombat este. Tömeg, tapsvihár, alleluja a Szent Péter téren. Meghalt a római pápa. Képtelenség, mondja, aki nem látta, nem hallotta. Hiszen a halálhoz gyász illik, bánat, szomorúság. Am hogy mégis mi történt, azt szerencsére sokan láttuk-hallottuk, és nem csak a téren ünneplő tízezrek, hanem a képernyő előtt ülő százmilliók is. A világ kereszténysége együtt ünnepelte vezetője, II. János Pál pápa mennyei születésnapját.

Soha még ilyen tanúságtételt. Ezek a keresztények nem lamentálnak, nem keseregnek. Könnyeznek ugyan a Szentatya elvesztése miatt, de ujjongva ünneplik megtérését Krisztusunkhoz. Íme, nemcsak mondják: hiszik is, hogy a mennyek országa várja őt, őket, mindannyiunkat.

Sokáig fogjuk őrizni emlékezetünkben a világszerte visszafójtott lélegzettel kísért haláltusát, a temetés méltóságteljes szertartását. De mindennél nagyobb élmény volt a Szentatya halálhírének fogadtatása. Látni, amint „teljesedik az írás szava: A győzelem elnyelte a halált. Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?” (1Kor 15, 54b-55).

Szargovszky József

Május 29: Úmapja

Az Eukarisztia ünnepére

Ha vendéget várunk, megterítjük az asztalt, már előre készülődünk a fogadására. Lehet, hogy meghívót is küldünk. Gondolatainkat szívünkben szeretettel rendezzük össze; milyen jó lesz azokkal együtt lenni, akiket szeretünk! Mennyi a megbeszélési való!

Jézus az Ő asztalánál mindig vár bennünket. Ő a legcsodálatosabb vendégváró és vendégfogadó. Minden szentmisében asztalához hív és megvendégel minket szeretetével, lehetőséggel az örök életre, önmagát adva az Oltáriszentségben. Rendkívüli bizalom és megtiszteltetés ez a vendégváró meghívás, mely keresztteléssel és bérmálásommal indult el bennem. Most, az Eukarisztia évében különösen jó elővenni ezt a meghívót. Ha az általunk várt vendég nem jön el, bizony elszomorodunk. Hogy Jézus ne hiába várjon asztalánál, táplálkozzunk minél többet Szent Testével. Olyan tapintatosan akar velünk lenni: kicsiny ostyába alázkodott, hogy nagyságával agyon ne nyomjon.

Az utolsó vacsorán örökérvényű meghívót osztott ki nekünk. Úrnapiján azt a csodálatos titkot ünnepeljük, hogy a

kenyér és bor külső színe alatt Jézus Krisztusnak teste, vére, istensége és embersége valóságosan és lényegileg jelen van. Ünnepeink nagyon régi: IV. Orbán pápa 1264-ben rendelte el. Ő bízta meg Aquinói Szent Tamást a gyönyörű *Lauda Sion* himnusz megírásával:

*Vér már a bor, test az étel:
egy is Krisztus, semmi kétely!
Két szín Őt nem osztja meg...*

*Veszi egy és ezrek veszik
s mind egyenlőn kapja részit,
mégis: nem fogyatkozik."*

Köszönjük, Urunk, hogy erre a meg nem fogyatkozó vendégségre vagyunk hivatalosak és hogy életünket két vendégség, két szentmise közé állítottad. Az egyik, amelyen részt vettünk, a másik, amire készülünk. *Keglevich Lászlóné*

Május 22.

Újlaki szentek: Szent Rita

Éppen öt éve, hogy a szent romlatlan testét befogadó kristálykoporsót helikopter tette le a Szent Péter térre, hogy a pápa május 20-án megemlékezhesen szentté avatásának 100. jubileumáról. Százezer zarándok ünnepe, sokan Dél-Amerikából jöttek, ahol a legszerettebb szentek egyike. De ki is ez a hazánkban kevésbé ismert Szent Rita, akinek szobrával templomunkban közvetlenül a bejáratnál balra találkozhatunk?

Valamikor 1377–1381 közt született az umbriai Casciában (ejtsd: kássá, Közép-Olaszország) szülei késői és egyetlen gyermekeként. Különleges empátiás képességgel rendelkezett: míg a többiek játszadoztak, ő töviskoronát font, s azzal fején imádkozott éjszakákon át, hogy érezze Krisztus minden testi és lelki fájdalmát. Szülei éppen a zárdába vonulását megakadályozandó adták férjhez még kislánként egy brutális férfihoz. Rita ezután valóban átélte mindazokat a hús-vér kínokat, amit asszony csak átélhet. Mégis, minden megpróbáltatást zokszó nélkül tűrt, két fiút nevelt föl, végül állítólag férjét is megtérítette. A falu népe azonban nem volt olyan béketűrő, mint Rita, így férje vérbosszú áldozataként végezte. A legenda szerint Rita buzgón imádkozott, hogy fiai felnővén ne váljanak maguk a gyilkos gyilkosává, inkább vegye magához az Úr őket még idejében, halálos bűn nélkül! Mi lehet egy anyának fájdalmasabb, mint egy ilyen helyzet? Talán csak az, ha a kérés teljesül, és mindkét fiú egy szörnyű járványban meg is hal.

Harminc éves lehet Rita, amikor kopogtat az Ágoston-rendi zárdá ajtaján. Nem veszik föl. Özvegsége olyan akadályt jelentett, hogy csak harmadszori könyörgésre engedik maguk közé. És először csak ekkor élhet úgy, ahogyan mindig szeretett volna: egész lényét odaadva, testestül-lelkestül Krisztus szeretetébe temetkezve. Osztolni szeretne a Megváltó szenvedésében, és egyszer a feszület előtt imádkozva azt érzi, hogy homlokán a töviskorona borzalmas sebet ejt,

melyet 15 éven át, haláláig, 1447. május 22-ig hordoz.

Két nappal később helyezik koporsóba, de nem temetik el, hiszen már életében sokan szentnek tartják. Egyre terjed a híre a csodáknak, melyeket neki köszönnek az emberek. Még az a tűzvész sem tesz kárt a nem romló testben, amely a cédruskoporsót porrá égeti... 1457-ben díszes koporsóba teszik és kolostorában helyezik el, boldoggá 1626-ban avatják. Igazán közismertté csak 1900-ban, szentté avatásakor vált, amikor XIII. Leó pápa „Umbria drága gyöngyének” nevezte. Az 1947-ben tiszteletére épített casciai bazilikában nyugszik ma az a szent, akit a hagyományok szerint a legreménytelenebb, a legkétségbeejtőbb esetekben hívhatunk segítségül.

Nem véletlen, hogy a würzburgi Hugolin atya 1911-ben éppen Szent Ritát választotta védőszentnek, amikor létrehozta a szegényeket gyógyító női rendet. A „ritanővérek” nemcsak a betegekkel, hanem azok családjával is törődnek, tehát a családgondozás magasiskoláját teremtték meg.

Szent Rita tisztelete szentté avatása óta világszerte elterjedt, „otthon”, Olaszországban pedig a legnépszerűbb női szent. S ha élet-története számos helyen bizonytalanságban is hagy minket, bizonyosak lehetünk abban, hogy számtalan módon és formában segíthet rajtunk. Újlaki asszonyok is gyakran imádkoznak hozzá gyermekáldásért vagy családi békétlenség idején. Van, aki már köszönetet is mondhatott... Rejtélyes, hogy (közülük?) ki adományozta 1964-ben a Szent Rita szobrot templomunknak. Riasztó belegondolni, hogy tisztelete talán azért is növekszik, mert egyre inkább rászorulunk a közbenjárására...

A legenda szerint Rita halála előtt a hideg télben egy rózsáért imádkozott, és a rózsza kinyílt. II. János Pál pápa akkor, öt éve azt mondta a zarándokoknak: reméli, hogy Rita tisztelőinek is olyan az élete, mint ezé a rózsáé, amely nem roppan össze a szenvedés súlya alatt, és amely mindenhol terjeszti Krisztus ismeretének jó illatát.

Jobbágy Éva Rita

Családi események

Megszületett: április 4-én Koncz Balázs és Gillyén Julianna harmadik gyermeke, Endre Tormás.

A keresztség szentségében részesült:

április 9-én Imes Rozália Regina, 10-én Hegedűs Nóra Rita, 17-én Simonics Éva Petra, 22-én Raffai Vera Anna, aki ez alkalommal részesült a bémálás szentségében is és először vette magához Urunk Szent Testét, 30-án szerkesztőnk 12. unokája, Keglevich László (a pesti Jézus Szíve templomban).

Örök hűséget esküdött egymásnak: április 2-án Illés László és Szécsi Ilona, Retkes Attila és Szombathy Groskó Zsuzsa, valamint Lengyel Balázs és Vona Andrea (a váci barátok templomában), április 9-én Kenessey András és Falussy Katalin (az óbudai Péter-Pál templomban), április 30-án Vajda Balázs és Kmilcsik Ágnes.

Április 23-án Harmat Péter és Katalin házasságban eltöltött 25 évükért adott hálát az Úrnak, Kézdy Árpád és Mária 50 éve kötött házasságukat ünnepelték. Mindkét jubiláló házaspárnak ezúton is gratulálunk!

Halottaink:

Mándoki Sándor (82), Varsányi Ferenc (77), Kapuvári Ferencné (84), Strémen Gézáné (86), Ipsics Oszkárné (91), Szerényi Nándorné (75), Agics István (83), Patai Józsefné (91), dr. Szirmai Gábor (83), Mandeville Rudolf (63).

Rózsafüzér

Az Eukarisztia évében, Mária hónapjában szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe a Rózsafüzér imádkozásához az alábbi titkokat:

- Aki az Oltárszentséget szerezte
- Aki az Oltárszentségben mint Isten és ember jelen van
- Aki az Oltárszentségben vérnélküli áldozat
- Aki az Oltárszentségben lelkünk tápláléka
- Aki az Oltárszentségben úti eledelünk

Musica sacra civitatis

Hatodik alkalommal hallgattuk meg a a második kerületi egyházi kórusok hangversenyét április 22-én a Mórincz gimnáziumban. A polgármesteri köszöntés és a Lukin Lászlóra való emlékezés után felcsendült a szent zene. A műsort Márkusné Natter-Nád Klára vezette. Sokan voltunk és lelkesek, mert a kórusok hitből fakadó szereplése ünnepi hangulatot teremtett. A Pasaréti és Országúti ferences templomok kórusai, a máriaremetei Werner kórus, a mi Sárlos Boldogasszony kórusunk, a Cimbalom utcai és Torockó téri református kórusok, a Fő utcai görög katolikus bizánci férfikar műsorát az egyesített kórus műsora zárta. Mindnyájan éreztük a mondás igazát, hogy aki énekel, az kétszeresen imádkozik. Szívünket átjárta a hálaadás és dicséret, amit a záróakkordok hirdettek: „Ó az Úr, a nagy Király és országának nem lesz vége. Alleluja!”

R. L-né

IGE-IDŐ

Kedves testvérek!

Erre a hónapra Sámuel első könyvéből választottam egy részt: „Ezért a fiúért imádkoztam. S lám, az Úr teljesítette kérésemet, amellyel hozzá fordultam.” (1Sám 1, 27) Ezt mondja Sámuel anyja, Hanna, amikor elviszi őt a templomba, hogy Isten szolgálatára átadja Élinek, a főpapnak.

Elkana és Hanna házassága sokáig gyermektelen volt. Hanna azonban sohasem szűnt meg könyörögni gyermekáldásért Istenhez, aki végül megajándékozta őket egy fiúval. Kedves testvérem, te az életed fontos dolgait megbeszéled Istennel? Vágyaidat, terveidet, céljaidat eléje viszed? „Megimádkozod” azokat? Hajlandó vagy elfogadni az Ő vezetését, vagy pedig csak a lelki életben hallgatsz rá? Elfogadod az Ő indításait akár a magánéletedben, akár a munkádban, akár az emberi kapcsolataidban? Vagy ellenkezőleg: a „legyen meg a te akaratom” számodra csak egy mondat, amit nem akarsz komolyan venni?

És vajon kitartóak vagyunk-e az imádságban? Lám, Hanna hosszú éveken át látszólag hiába imádkozott gyermekért. S akkor, amikor már emberileg teljesen reménytelennek látszott, Isten megadta neki. Mi vajon tudunk-e ilyen állhatatosak lenni az imában, a gyermeki bizalomban és a ráhagyatkozásban? Hisszük-e, hogy az Úr a reménytelennek látszó esetekben is bármit megtehet? Van-e erőnk mindennap újra meg újra ugyanazért a jó célért imádkozni? Esetleg belefáradva, elveszítjük hitünket és elcsüggedünk?

Testvérek, mindnyájan tapasztaljuk a lelki mélypontokat és magaslatoakat az életünkben. Tudatosítsuk magunkban, hogy minden, ami történik, értünk történik: Isten szeret minket és az üdvösségünkön munkálkodik.

Júlia Erika

Kórházi lelki gondozás

Mária néni kertjében nagyon szép rózsák nyíltak. A nála vett virágot a töről lehetett válogatni, így aztán háromszor annyi ideig díszlett a vázában, mint a boltban vásárolt csokor. De aztán Mária néni fel kellett hagynia a kertészkedéssel; betegségében, haldoklásában György atya nyújtotta neki és családjának – mint olyan sok újlakinak – a lelki vigaszt. Lánya, Marika ekkor tudta meg György atyától, hogy nemcsak a plébánia hívei, de a kórházi betegek körében is elkél a segítség.

Marika közel tíz évvel ezelőtt vállalkozott rá, hogy György atya munkatársa legyen a kórházi lelki gondozásban. Gyuri atya ekkor már egy ideje be-bejárta a Margit kórházba, különösképpen a geriátriai osztályra. A csütörtök délutánt választották ki a kórházi istentisztelet időpontjául. Marika azóta is rendszeresen előkészíti az öregeket az istentiszteletre, főként fizikai segítséget nyújtva. A lelki gyámolítást elsősorban egy másik munkatárs, a hajlott korú és gyenge egészségű Piroska végzi nagy empátiával. A szentmisét követően végigjárja a kórtermeket, elbeszélget és együtt imádkozik az emberekkel. Ő az, aki különös gondot fordít a liturgia szépségére is.

A segítők sorát még két hölgy – egyikük református – egészíti ki. A rendszeres istentiszteletet és vigasznyújtást nagyon megkönnyíti Majercsik főorvosnő segítőkész hozzáállása. Tudja és értékeli, milyen sokat kapnak ezáltal páciensei. György atya a kórházban „abszolút pap volt”, vele szemben a legméltatlanabb helyzetben lévő emberek sem érezték semmi szégyellnivalót. Ezt az alázatos szolgálatot megtanította segítőinek is. „Nem mi segítünk, mi kapunk”, fogalmaz Mándli Marika a tíz év tapasztalatával.

György atya áthelyezése persze nem kis gondot jelentett – de szerencsére csak átmenetileg. Azután sikerült András atya jóváhagyásával Gyula atyát megnyerni az ügynek. György atya műve benne méltó folytatóra talált. „Annyi szeretet van benne”, számol be Marika, és nagyon szeretne bízni benne, hogy Gyula atya egyelőre egyéves újlaki szolgálatának leteltével sem kerül veszélybe a Margit-kórház idős betegeinek lelki gondozása.

Szaszovszky József

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend: hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén az esti szentmise után, kb. 18³⁰-kor

Szent István kápolna miserendje:
hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:
vasárnap 11⁰⁰

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):
vasárnap 10⁰⁰ – 10³⁰ és 18⁴⁵ – 19⁰⁰

Teadélelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet teremben.

Nyugdíjasklub: minden héten kedden 10 órakor a Szent Margit teremben.

Májusi program:

Május 3.: „Mária, édesanyánk!” – Anyák napi megemlékezés.

Május 10.: „Boldog névnapot!” – Vali, Gizi, Kinga, Judit köszöntése.

Május 17.: „Megteltek mind a Szentlélekkel” – Pünkösdi gondolatok.

Május 24.: Séta környékünkön.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné,
dr. Koncosné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András

Májusi naptár

Májusban minden hétköznap este ¾ 6-kor együtt imádkozzuk a lorettói litániát.

- 1. V. Húsvét 6. vasárnapja
- 3. K. Szent Fülöp és Jakab apostolok
- 8. V. Urunk mennybemenetele
- 12. Cs. Képviselőtestületi ülés este ½ 8-kor
- 15. V. Pünkösdvasárnap
- 16. H. Pünkösdhétfő
- 21. Szo. Nagymarosi ifjúsági találkozó
- 22. V. Szentháromság vasárnapja
Elsőáldozás a 9 órás szentmisén
- 24. K. Szűz Mária, keresztények segítségé
- 26. Cs. Néri Szent Fülöp
- 29. V. Úrnappja, körmenet a 9-es szentmise után

Hírek, hirdetések

- Pünkösdi kilenced: május 6-tól (péntek) kezdődően kilenc napon keresztül az esti szentmisék után közös imával készülünk az ünnepre. Vasárnap (május 8-án) az esti szentmise előtt ½ 6-kor kezdődő vesperás lesz a pünkösdre készülő imádság.
- Képviselőtestületünk következő ülését május 12-én, csütörtökön az esti szentmise és az azt követő pünkösdre készülő imádság után tartja, amire ezúttal is hívjuk a képviselőket.
- A május 21-i nagymarosi ifjúsági találkozó meghívó levele és programja az újságos pultról elvihető.
- Templomunkban a sekrestyési szolgálatot április elejétől kezdődően három hónapig Udvary Emese látja el.
- A plébániaépület belső tatarozása a Főegyházmegye anyagi támogatásával április elején elkezdődött. A felújítás-korszerűsítés előre láthatóan a nyár közepén lesz kész. Templomunk idénre tervezett restaurálási munkálataira viszont a festőművész egyéb elfoglaltsága miatt csak ősszel kerül sor.
- Jó Pásztor vasárnapján (április 17-én) a 9 órás szentmisén Ambrózy Tamás negyedéves kispap volt vendégünk a Központ Szemináriumból, aki megindítóan beszélt meghívásáról és a benne megszülető válaszról, valamint arról a szeretetről, ahogyan otthon elfogadták döntését. A kedves hívek imáiba ajánljuk őt és a szemináriumban levő többi kispapot.
- Kérjük, templomunk falülságján, a hátsó padon és újságos pulton senki se helyezzen el önhatalmúlag semmilyen anyagot, hiszen ez csak plébános atyánk jóváhagyásával történhet. Aki valamit ezúton szeretne közhírré tenni, adja le anyagát a sekrestyében vagy az irodában.
- A tiszafüredi plébánia közösségi házában és a tiszaoersi plébánia épületében vendégszobák várják a nyaralni vágyókat. A közelben fürdési lehetőség van a Holt-Tiszában ill. a Tisza-tóban. Részletesebb tájékoztató a falülságon olvasható. Ehhez kapcsolódik kolléganőnknek, a helyi plébániai lap szerkesztőjének hírdetése:
Tiszafüredi nyaralás gyümölcsöskerti 3 férőhelyes, pótágyazható apartmanban, közel a Holt-Tiszához, sátorverési lehetőséggel, gyümölcsfogyasztással. Tel. 06-59-351300.

Kirándulás

A Pilisben kirándultunk április 23-án, szombaton. Esős napok után és előtt, kivételesen szép időben jártuk az erdőt, a napsütés, a sok színes virág és csillogó vízfolyás bőven kárpótolt a némi sárért – amiben lépkedni egyébként némely ifjú kirándulótársunknak külön gyönyörűséget okozott. Nagyvilámon és környékén ismételtén megcsodálhattuk a Dunakanyar panorámáját. Volt eltévedés, volt ló és volt függőhíd – élmények, melyek egy kirándulást teljessé tesznek. Tizenhatan voltunk, ami kirándulótársaságnak éppen jó, egy egyházközséghez képest ugyancsak kevés. Az az egy-két ismerős (köztük Gyula atya), az a gyerekcsapat (Nem-Halak) jött el, akivel ezt külön megbeszéltük. Pedig kicsoda alkalom az ilyen, hogy közelebb kerüljünk Isten csodálatos alkotásaihoz: a természethez és egymáshoz... Sz J.

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat!